

Lluna plena

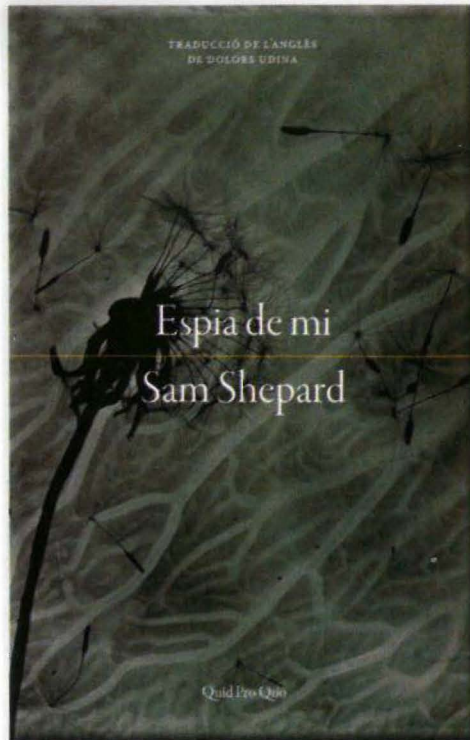
Sam Shepard, eminent dramaturg força desconegut entre nosaltres, que morí el 27 de juliol de 2017, ha estat traduït ara al català per Dolors Udina, que sosté que la traducció és la tasca de lectura més completa i grata que coneix. *Espia de mi* és el seu darrer llibre. Patti Smith, amiga seua, n'edità el manuscrit.

El llibret és sorprenent, diferent al que és habitual: la tècnica que el converteix en únic és un distanciament de si mateix que li fa escriure sobre si com si fos un altre. La primera oració del llibre és una declaració d'intencions: "Vist en la distància".

S'observa a si mateix, es descriu: "des de l'altra banda del carrer, es difícil determinar com és de vell pels vidres del porxo que l'envolten. Per les ombres que l'envolten." Es mira, s'explica com si fos una altra persona: "Un aventurer solitari. Un bandit emmascarat. No sé de què es protegeix."

Conta una forma d'estranyament extrema que el lector percep amb perplexitat: "i es passa el dia gronxant-se. Això és tot. Explicant històries d'una o altra mena, petites històries."

Hi ha frases força enigmàtiques. Parlant de si, mirat per si mateix escriu: "No puc evitar pensar que hi ha similitud entre ell i jo. No sé què és, De vegades sembla com si fóssim la mateixa persona. Un bessó perdut. Les pestanyes, la barbata. El bellugueig d'una orelleta. Les mans a les butxaques, la manera com els ulls semblen confiats i perduts al mateix temps."

↓ **LA TÈCNICA QUE EL CONVERTEIX EN ÚNIC ÉS UN DISTANCIAMENT DE SI MATEIX QUE LI FA ESCRIURE COM SI FOS UN ALTRE**

El to i la continuïtat del llibre està marcat per la fragmentació i les preguntes. El fil argumental és molt tènue: la tensió de cada capítol gravita sobre el pes de les preguntes: "Per què em mira? No ho puc entendre. Ara sembla que no funcioni res. Ni mans. Ni braços. Ni cames. Res. Em limito a jeure. Es-

perant que algú em trobi, Només miro cap al cel. Puc ensumar-lo a la vora." Els capítols estan tenyits de lirisme: apunts de records sentits en les coses concretes: "M'asseia a l'ombra d'un vell advocater, tan vell que es corbava cap a terra. Algunes branques arribaven a tocar a terra i havien arrelat. Un arbre gegantí. Als pollastres els encantava."

Ocells i persones eren i són a prop en aquest llibre.

De vegades, fa una semblança: "Poses estaques amb banderes per guiar la memòria. Per guiar alguna cosa" [...] "Com els espanyols al segle XVI, que van marcar amb estaques la plana des de la frontera de Nou Mèxic fins al nord de Texas per assenyalar on havien estat i on anaven. Perquè ningú no ho sabia."

Els personatges són aquesta mena de dualitat entre ell i el que l'espia, enmig del desert. Ara, el desenllaç és brillant: "La lluna és cada vegada més i més brillant. La lluna de juny. Enfocant la nostra petita *troupe*. La lluna plena. Dos fills i el seu pare, tothom al darrere. Avançant pel mig d'East Water Street i ara és realment brillant. La lluna plena, Vam arribar i vam pujar les escales ranquejant. O jo ranquejava. Els meus fills no ranquejaven, jo sí."

Simple, directe, sense romanços sentimentals, *Espia de mi* és un llibre que crema, com aquests migdies de juliol a Lleida.